

Sygnatura akt II Cz 314/15

POSTANOWIENIE

K., dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO. Janusz Roszewski

Sędziowie: SSO. Barbara Mokras

SSO. Wojciech Vogt – spr.

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2015 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Z. S.

przeciwko pozwanym B. K., H. S., I. G., A. Z., P. W., J. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego J. S.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 8 kwietnia 2015r., sygn.. akt I C 2850/14

postanawia:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Kaliszu zwolnił pozwanego J. S. od opłaty od zażalenia częściowo, to jest od kwoty przekraczającej 800 zł. W pozostały zakresie wniosek oddalił. Ustalił, że pozwany wraz z żoną posiadają stały dochód w wysokości 4.030 zł i nie mają nikogo na swoim utrzymaniu. Są więc w stanie dokonać opłaty od zażalenia w wysokości 800 zł. Natomiast poniesienie większych wydatków na ten cel mogłoby przekraczać ich możliwości.

Zażalenie od tego rozstrzygnięcia złożył pozwany wskazując, że zarówno on jak i żona chorują i nie są w stanie ponieść kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Opłata od zażalenia wynosi kwotę 1500 zł. Sąd uznał, że pozwany może uiścić tytułem opłaty 800 zł i to nie bez uszczerbku dla utrzymania siebie i rodziny. Pozwany wraz z żoną osiąga stały dochód w wysokości 4.030 zł i nie ma nikogo na utrzymaniu. Spłaca raty zaciągniętego kredytu w wysokości 100 zł miesięcznie. Pozwany i jego żona chorują.

Należy podkreślić, że obowiązek spłaty kredytów nie może wyprzedzić obowiązku opłacenia kosztów sądowych.

Dla wydatków związanych z prowadzeniem procesu strona powinna znaleźć pokrycie w swych dochodach przez odpowiednie ograniczenie innych wydatków nie będących niezbędnymi do utrzymania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 1980 r., I CZ 99/80).

Wskazać również należy, że instytucja zwolnienia od kosztów nie służy utrzymaniu dotychczasowego poziomu życia, skoro granicą określoną w art. 102 u.k.s.c. jest utrzymanie konieczne wnioskującego i jego rodziny, lecz ma uczynić realną drogę sądową, na skutek indywidualizacji opłaty sądowej.

W związku z powyższym należy podkreślić, że skarżący wnosi o zwolnienie go od kosztów sądowych nie z uwagi na to, że osiąga dochody, które nie pozwalają mu na opłacenie tych kosztów ale dlatego, że zaciągnęła zobowiązania kredytowe, które utrudniają mu uzyskanie środków na opłacenie kosztów. W tej sytuacji nie można uznać, że nie jest on w stanie ponieść kosztów sądowych bez uszczerbku dla utrzymania siebie i rodziny. Do niezbędnych kosztów utrzymania nie można bowiem wliczać konieczności spłaty kredytów zaciągniętych celem osiągnięcia wyższego poziomu konsumpcji. Każdy obywatel ma prawo dążyć do osiągnięcia tego wyższego poziomu ale nie kosztem kredytowania jego wydatków w zakresie kosztów sądowych przez Państwo. Zwolnienie pozwanego od kosztów sądowych – z uwagi na obciążenia kredytowe – byłoby nadużyciem przepisu art. 102 ustawy o kosztach sądowych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało zgodnie z art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzec jak w sentencji.